

14 Ιουλίου 1979

«Πες μου ότι δε μιλάς σοβαρά». «Πολύ σοβαρά, πατέρα, και θα το είχες καταλάβει αν άκουγες τι σου λέω τα τελευταία δέκα χρόνια». «Μα σε δέχτηκαν στο παλιό μου κολλέγιο στην Οξφόρδη για να σπουδάσεις Νομικά, και όταν αποφοιτήσεις θα έρθεις να δουλέψεις στο δικηγορικό μου γραφείο. Τι περισσότερο μπορεί να θέλει ένας νέος;» «Να τον αφήσουν να διαλέξει ο ίδιος την καριέρα του αντί να θεωρείται αυτονόητο ότι θα ακολουθήσει τα βήματα του πατέρα του». «Τόσο φοβερό θα ήταν; Στο κάτω κάτω, είχα μια συναρπαστική και αξιόλογη καριέρα και, τολμώ να πω, σχετικά επιτυχημένη». «Εξαιρετικά επιτυχημένη, πατέρα, μόνο που τώρα δε μιλάμε για τη δική σου καριέρα αλλά για τη δική μου. Και ίσως εγώ να μη θέλω να γίνω ένας κορυφαίος ποινικολόγος που θα υπερασπίζεται όλη του τη ζωή ένα μάτσο καθάρματα που δε θα καλούσε ποτέ στη λέσχη του για φαγητό». «Ξεχνάς ότι αυτά τα καθάρματα πληρώνουν για τη μόρφωσή σου και για τον τρόπο ζωής που απολαμβάνεις». «Δεν επιτρέπω στον εαυτό μου να το ξεχάσει ούτε στιγμή, πατέρα, και αυτός είναι ο λόγος που θέλω να κάνω σκοπό της ζωής μου αυτά τα καθάρματα να μένουν στη φυλακή για πολλά χρόνια και όχι να κυκλοφορούν ελεύθερα και να συνεχίζουν τις εγκληματικές τους δραστηριότητες χάρη στην επιτυχία σου υπεράσπιση».

Ο Γουίλιαμ θεώρησε ότι είχε αποστομώσει επιτέλους τον πατέρα του, αλλά έκανε λάθος.

«Δε θα μπορούσαμε να βρούμε μια συμβιβαστική λύση, καλό μου παιδί;»

«Αποκλείεται, πατέρα», είπε αποφασιστικά ο Γουίλιαμ. «Μιλάς σαν δικηγόρος που προσπαθεί να εξασφαλίσει μείωση ποινής, ενώ ξέρει ότι υπερασπίζεται μια χαμένη υπόθεση. Αυτή τη φορά όμως, η ευφράδειά σου πάει χαμένη».

«Μπορώ τουλάχιστον να σου εκθέσω τα επιχειρήματά μου πριν τα απορρίψεις;» ρώτησε ο πατέρας του.

«Όχι, γιατί δεν είμαι ένοχος και δεν είμαι υποχρεωμένος να αποδείξω στους ενόρκους ότι είμαι αθώος, μόνο και μόνο για να σε ευχαριστήσω».

«Θα δεχόσουν να κάνεις κάτι για να ευχαριστήσεις εμένα, καλέ μου;»

Μέσα στην έξαψη της μάχης, ο Γουίλιαμ είχε ξεχάσει τελείως ότι η μητέρα του καθόταν σιωπηλή στην άλλη άκρη του τραπεζιού και παρακολουθούσε προσεκτικά την αναμέτρηση μεταξύ του συζύγου της και του γιου της. Ο Γουίλιαμ ήταν πανέτοιμος να πάει κόντρα στον πατέρα του αλλά ήξερε ότι ενάντια στη μητέρα του δεν είχε καμία ελπίδα. Σώπασε για άλλη μια φορά. Μια σιωπή που ο πατέρας του έσπευσε να εκμεταλλευτεί.

«Τι σας απασχολεί, κυρία πρόεδρε;» είπε ο σερ Τζούλιαν, ισιώνοντας τα πέτα του σακακιού του και απευθυνόμενος στη σύζυγό του σαν να ήταν καθισμένη στην έδρα του Ανωτάτου Δικαστηρίου.

«Θα αφήσουμε τον Γουίλιαμ να πάει στο πανεπιστήμιο της επιλογής του», είπε η Μάρτζορι, «να επιλέξει το αντικείμενο που θέλει να σπουδάσει και, όταν αποφοιτήσει, να ακολουθήσει την καριέρα που επιθυμεί. Και το σημαντικότερο, όταν γίνει αυτό, θα το δεχτείς πολιτισμένα και δε θα θίξεις το συγκεκριμένο θέμα ποτέ ξανά».

«Ομολογώ», είπε ο σερ Τζούλιαν, «ότι αν και δέχομαι τη σοφή απόφασή σας, το τελευταίο σκέλος της ενδέχεται να με δυσκολέψει κάπως».

Μητέρα και γιος ξέσπασαν σε δυνατά γέλια.

«Μου επιτρέπετε να καταθέσω ένα αίτημα ελάφρυνσης;» ρώτησε με αθώο ύφος ο σερ Τζούλιαν.

«Όχι», είπε ο Γουίλιαμ, «γιατί θα δεχτώ τους όρους της μητέρας μόνο αν σε τρία χρόνια στηρίξεις ανεπιφύλακτα την απόφασή μου να μπω στη Μητροπολιτική Αστυνομία».

Ο σερ Τζούλιαν Γουόρικ, νομικός σύμβουλος του Στέμματος, σηκώθηκε από τη θέση του στην κεφαλή του τραπεζιού, υποκλίθηκε ελαφρά προς τη σύζυγό του, και είπε απρόθυμα: «Όπως επιθυμείτε, κυρία πρόεδρε».

Ο Γουίλιαμ Γουόρικ ήθελε να γίνει ντετέκτιβ από οχτώ χρονών, όταν είχε διαλευκάνει «την υπόθεση με τις χαμένες σοκολάτες Mars». Είχε απλά ακολουθήσει τα ίχνη, εξήγησε στο διευθυντή του οικοτροφείου του, και δε χρειάστηκε καν μεγεθυντικό φακό. Τα πειστήρια –τα περιτυλίγματα από τις σοκολάτες– είχαν βρεθεί στο καλάθι των αχρήστων στο δωμάτιο του δράστη, και ο ένοχος δεν είχε καταφέρει να αποδείξει ότι είχε αγοράσει με το χαρτζιλίκι του σοκολάτες από την καντίνα εκείνο το τρίμηνο. Το χειρότερο για τον Γουίλιαμ ήταν ότι ο Έιντριαν Χιθ ήταν από τους πιο στενούς του φίλους, με τον οποίο είχε υποθέσει ότι θα έμενε φίλος για πάντα. Όταν το συζήτησε με τον πατέρα του στις σχολικές διακοπές, εκείνος του είπε: «Ας ελπίσουμε ότι ο Έιντριαν πήρε το μάθημά του, ειδάλως ποιος ξέρει πού θα καταλήξει».

Παρά τις κοροϊδίες των συμμαθητών του, οι οποίοι ονειρεύονταν να γίνουν γιατροί, δικηγόροι, καθηγητές, ακόμα και λογιστές, ο σύμβουλος επαγγελματικού προσανατολισμού δεν παραξενεύτηκε διόλου όταν ο Γουίλιαμ τον πληροφόρησε ότι σκόπευε να γίνει ντετέκτιβ. Άλλωστε, τα άλλα παιδιά τον φώναζαν Σέρλοκ πριν καν τελειώσει το πρώτο τρίμηνο.

Ο πατέρας του Γουίλιαμ, ο σερ Τζούλιαν Γουόρικ, βαρονέτος, ήθελε ο γιος του να σπουδάσει Νομικά στην Οξφόρδη, όπως είχε κάνει ο ίδιος τριάντα χρόνια πριν. Όμως παρά τις επίμονες προσπάθειες του πατέρα του, ο Γουίλιαμ είχε μείνει σταθερός στην απόφασή του να μπει στην αστυνομία αμέσως μόλις θα τελείωνε το σχολείο. Τελικά οι δύο ανένδοτοι άντρες κατέληξαν σε συμβιβασμό, με την έγκριση της μητέρας του Γουίλιαμ. Ο Γουίλιαμ θα πήγαινε στο Πανεπιστήμιο του Λονδίνου και θα σπούδαζε Ιστορία της Τέχνης –αντικείμενο που ο πατέρας του αρνήθηκε να πάρει στα σοβαρά– και αν, μετά από τρία χρόνια, ο γιος του εξακολουθούσε να θέλει να γίνει αστυνομικός, ο σερ Τζούλιαν συμφώνησε ότι θα το δεχόταν πολιτισμένα. Ο Γουίλιαμ ήξερε ότι δεν υπήρχε περίπτωση να συμβεί αυτό.

Ο Γουίλιαμ απόλαυσε κάθε στιγμή από τα τρία χρόνια που πέρασε στο Κινγκ'ς Κόλετζ του Λονδίνου, όπου ερωτεύτηκε αρκετές φορές. Πρώτα τη Χάνα και τον Ρέμπραντ, έπειτα την Τζούντι και τον Τέρνερ, και τέλος τη Ρέιτσελ και τον Χόκνι, πριν κατασταλάξει στον Καραβάτζιο: μια σχέση που θα κρατούσε μια ολόκληρη ζωή, αν και ο πατέρας του είχε επισημάνει ότι ο σπουδαίος Ιταλός καλλιτέχνης είχε υπάρξει δολοφόνος και θα έπρεπε να είχε απαχρονιστεί. Ένας καλός λόγος να καταρτηθεί η θανατική ποινή, είχε απαντήσει ο Γουίλιαμ. Για άλλη μια φορά, πατέρας και γιος δεν είχαν την ίδια γνώμη.

Στις καλοκαιρινές διακοπές της σχολής του, ο Γουίλιαμ φορτώθηκε ένα σακίδιο και ταξίδεψε στην Ευρώπη περνώντας από τη Ρώμη, το Παρίσι, το Βερολίνο και την Αγία Πετρούπολη, όπου προστέθηκε στις ατέλειωτες ουρές των πιστών που συνέρρεαν για να λατρέψουν τους μεγάλους ζωγράφους του παρελθόντος. Όταν τελικά αποφοίτησε, ο καθηγητής του του πρότεινε ένα διδακτορικό πάνω στη σκοτεινή πλευρά του Καραβάτζιο. Η σκοτεινή πλευρά, απάντησε ο Γουίλιαμ, ήταν αυτό ακριβώς που σκόπευε να διερευνήσει, αλλά τον ενδιέφεραν περισσότερο οι εγκληματίες του εικοστού αιώνα παρά του δέκατου έκτου.

**

Στις τρεις παρά πέντε το μεσημέρι της Κυριακής 5 Σεπτεμβρίου 1982, ο Γουίλιαμ παρουσιάστηκε στο Αστυνομικό Κολέγιο Χέντον στο βόρειο Λονδίνο. Απόλαυσε σχεδόν κάθε στιγμή της εκπαίδευσής του από την ώρα που ορκίστηκε να υπηρετεί τη Βασίλισσα ως την παρέλαση των αποφοίτων δεκαέξι βδομάδες αργότερα.

Την επόμενη μέρα, παρέλαβε τη στολή του από σκούρο μπλε ύφασμα σερζ, το κράνος και το κλομπ του, και θαύμαζε την αντανάκλασή του σε όλες τις βιτρίνες που συνάντησε στο δρόμο του. Μια αστυνομική στολή, τον προειδοποίησε ο διοικητής στην παρέλαση της πρώτης μέρας, είναι ικανή να σου αλλάξει την προσωπικότητα, και όχι πάντα προς το καλύτερο.

Τα μαθήματα στο Χέντον ξεκίνησαν τη δεύτερη μέρα και ήταν μοιρασμένα ανάμεσα στην τάξη και το γυμναστήριο. Ο Γουίλιαμ έμαθε ολόκληρα κατεβατά νόμων, σε σημείο που μπορούσε να τους επαναλάβει κατά λέξη. Του άρεσε ιδιαίτερα η επιστημονική και η εγκληματολογική ανάλυση, αλλά στην εκπαιδευτική πίστα ανακάλυψε γρήγορα ότι οι ικανότητές του στην οδήγηση ήταν στοιχειώδεις.

Έχοντας υπομείνει χρόνια διαφωνιών με τον πατέρα του στο τραπέζι του φαγητού, ο Γουίλιαμ ένωσε αμέσως άνετα στο εικονικό δικαστήριο, όπου εξετάστηκε ως μάρτυρας από εκπαιδευτές αξιωματικούς, και τα έβγαλε πέρα αξιοπρεπώς ακόμα και στα μαθήματα αυτοάμυνας, όπου έμαθε πώς να αποπλίζει, να ακινητοποιεί και να δένει με χειροπέδες άτομα πολύ πιο μεγαλόσωμα από τον ίδιο. Διδάχτηκε επίσης τα δικαιώματα σύλληψης, έρευνας και εισόδου των αστυφυλάκων, τη χρήση της δικαιολογημένης βίας και, το σημαντικότερο όλων, την αξία της σύνεσης. «Μην ακολουθείς τυφλά τον κανονισμό», τον συμβούλεψε ο εκπαιδευτής του. «Μερικές φορές πρέπει να χρησιμοποιείς την κοινή λογική και, όταν έχεις να κάνεις με τους πολίτες, θα διαπιστώσεις ότι δεν είναι και τόσο κοινή».

Οι εξετάσεις ήταν πολύ πιο συχνές απ' ό,τι στο πανεπιστήμιο, και ο Γουίλιαμ δεν απόρησε που πολλοί υποψήφιοι τα παράτησαν πολύ πριν το τέλος της βασικής εκπαίδευσης.

Μετά από ένα ατέλειωτο διάλειμμα δύο βδομάδων που ακολούθησε την παρέλαση των αποφοίτων, ο Γουίλιαμ έλαβε επιτέλους μια επιστολή που τον καλούσε να παρουσιαστεί στο αστυνομικό τμήμα του Λάμπεθ στις 8 π.μ. την επόμενη Δευτέρα. Μια περιοχή του Λονδίνου στην οποία δεν είχε βρεθεί ποτέ ως τότε.